

Reportáž z cesty: Nová Jiřina - Wales, Austrálie (1. část)

Přesvědčivě pán Radek Kastner
[02.02.2009]
Aktualizováno [04.08.2009]

Barry Rice

Kde

mezi záměry? V zřetelích 2007 jsme s mou milovanou manželkou uskutečnili dlouho odkládanou cestu do Austrálie, abychom se nasлади masořravými rostlinami, nádhernými ptáky, velkolepými scenériemi a tak, abychom pozdravili staré přátele a udělali si nově. Máli jsme extraně vysoké očekávání - a to co jsme viděli...co jsme viděli...zcela zbořilo moje i nejmně realistické očekávání. Cesta byla prostě vřívě v mnoha ohledech.

Vyfotil jsem tolik fotografií, že z toho prostě nešlo udělat jedinou reportáž, takže jsem vše rozdělil do několika částí. Tato část je první a popisuje náš ústřven s masořravkami v Novém Jiřině Walesu, tzn. ve vřívěch země.

Cesta:

Jak jsem se změnil v řvodu, toto je první část z předřlně reportáže, která dokumentuje náš řch hřeb z cesty v zřetelích 2007, kdy jsme s mou řenou (Beth) vyrazili do Austrálie. První část popisuje dobu strřvenou v Novém Jiřině Walesu, kousek severně od Sydney.

Beth trvala na tom, že lidě chtějí vřto reportáž vidět vřce, než jen pouhě fotografie rostlin, ale smutněm faktem je, že jsem řmě vř bec nefotografoval nic jiněho než rostliny a jejich přřrozeně prostředě. Takže jsem kapituloval a ukáži vřim i náš ř fotografie, která pořřdila Beth, vřhledem k tomu, že měla poněkud řřř pohled, co se fotografickřch objektř řřř.

Dorazili jsme do Sydney poněkud opožřně a byli jsme vřvednuti na řřř

•lenem Bethiny rodiny. (Vid•te, jedna z Bethin•ch sester emigrovala do Austr•lie p•med n•kolika lety, kdy se provdala za Australana a b•hem kr•tk•ho •asu stvo•mila australskou dceru.) Prvn• den jsme str•jili cestou vlakem po pob•e• do mal•ho m•sta Umina, kde •ili.

Rychle jsem zjistil, •e jm•no m•sta "Umina" se NEVYSLOVUJE OOH-min-ah, ale sp•je jako Yew-MY-nah. Co• je samoz•ejm• v podstat• k nerozezn•n• od australsk• (a britsk•) v•slovnosti n•jzvu U. minor (tzn. zkr•cen• verze Utricularia minor). To je par•da, •e?
Tihle lid• •ij• ve m•st•, kter• m• stejn• p•iblbl• jm•no, jako je latinsk• n•zev obskurn• maso•rav• rostliny, kterou studuji! Bylo to pro mne velmi dobr• znamen•.

A je•t• lep•m bylo, kdy• jsme se pozd•ji toho dne proch•jeli bu•, pod• eukalypt•; jakmile jsme minuli skalnat• v•choz, slou•c• jako n•dhern• vyhl•dka na oce•n, byl jsem p•itahov•n pram•nkem vody, kter• z n•j vyt•kal, a rychle jsem na•jel les•k •€“ opravdov• les•k! - Drosera peltata subsp. auriculata a jedinou rostlinou Drosera spatulata.

Bylo to skv•l•, ale jako na potvoru jsem s sebou nem•l sv• fotografick• vybaven•! Si•bil jsem si, •e se u• nikdy nenech•m odd•lit od sv•ho fotoapar•tu.

Prvn• opern• den:

Po na•jem dni ve m•st• Umina (v•jimn•te si pou•it• kurz•vy...nem••u si pomoci, jm•no m•sta mi prost• zn• p•li• latinsky, abych si dovolil nepou•t spr•vn• font!) jsme zam••ili zp•jtky do Sydney, abychom si prohl•dli m•sto. Na logistice jsme pe•liv• pracovali tu noc p•edt•m, tak•e jsme se setkali ve vlaku s na•m velk•m p••telem Robertem Gibsonem.

Robert je na•m p••telem ji• mnoho let. U• tomu bylo n•kolik let, kdy jsme ho s Beth vid•li naposledy, tak•e to bylo opravdu srde•n• setk•n•. Robert (eh, tedy Dr. Gibson) pr•jv• zakon•il velmi obt••nou dizerta•n• pr•jci o Drosera peltata, tak•e oslava byla nutn• z mnoha d•vod•!

Tady jsme na fotografii s Robertem v cel• na• velikosti. M••ete si v•jimnout, •e jsem chirurgicky p•ipout•n ke sv•mu dalekohledu a fotoapar•tu. Zat•mco Robert si nechal nar•st vousy, aby to pomohlo p•iblbl••it jeho vzhled, jak jen to je mo•n•, Charlesu Darwinovi.

Za námi je nějaká věce obelouková, klenutá budova, která jak se zdálo, uváděla všechny ostatní - do extenze. Navzdory nějakému pokusům jsem zde ovšem nebyl schopen nalézt nic opravdu botanicky zajímavého, takže mě to uvádělo to rozpak.

V zahradách:

Situace se dramaticky zlepšila, když jsme dorazili do Royal Botanical Gardens (Sydney). Tady se nás ochotně ujal zdejší zahradník Gareth Hambridge, který nás provedl skleněkovými expozicemi a mnohými. Očekával jsem, že to bude něco na způsob 20 minutového průletu stylu "Ahoj-a-rychle-prýs-vými", ale místo toho nám Gareth ukázal prakticky každou rostlinu v každém místě, v každém skleněku v botanické zahradě. Bylo to skvělé!

V zahradě proběhala přednáška věnovaná "Sex a smrt", která byla zaměřena na interakci hmyzu a rostlin - ano, byla tím myšlena masožravost, ale byly zde také obsaženy formy botanického lákání - a triků květu opylování. To dalo Garethovi excelentní příležitost pro ukázkou jak masožravých rostlin, tak orchidejí. Fakt přednáška. Gareth vybral pro věnování z našich fotografií - a bylo pro mě potěšením, vidět je tak přednášku využití.

Nás je prohlídka trvala několik vzrušujících hodin. Na této fotografii můžete vidět (zleva doprava) máho Ávagra, má, Garetha a Roberta, jak si uvádíme konverzace kolem rostlin. Pro nás opravdu vzrušujících. I když dole vpravo můžete vidět mou malou neteť, která byla poněkud normálnílně - ve svých zájmech a v toleranci k dlouhým konverzacím o ničem, viditelně se nudá.

Den v buji:

Další jítro jsme vyrazili do poněkud méně urbanizovaných oblastí. Robert, jeho přítel Kirk a Robertův otec John sloužili jako profesionální průvodci pro mě a pro Beth a znali všechny rostliny a zvířata, na která jsme narazili.

Během naší první výzkupky jsme procestovali několik kilometrů rozličnými australskými lesními kulturami. Na jednom místě jsme procházeli kolem tohoto skalnatého povrchu, po jehož povrchu stékala voda. Obhlédli jsme náš dalekohledem jeho povrch a viděli několik rostlin *Drosera binata* rostoucích v malých kapsách substrátu na skalních mších. I když květu zřídka mu povrchu byly rostliny poněkud nedosažitelné. Za použití našeho dalekohledu byl Robert schopen usoudit, že

tyto rostliny bylo to, co by mohl nazvat *D. binata* var. *dichotoma*.

Jedna z rostlin byla dokonce v květu – pokud se podíváte na velkou stěnu pod převislou skalní masou na vrchní straně fotografie, můžete vidět malou skvrnu květu, přičemž na vertikální linii uprostřed snímku.

Viděli jsme také prvního mravence (obecný název – žlutý bulldog ant) na naší cestě. Tito mravenci jsou ohromní – jsou více než 2 cm dlouzí a jsou to mimořádně bojoviví potvory, s obrovským úhlem. Mají také excelentní zrak a ve chvíli, kdy je vidíte, si můžete být jisti, že i oni vidí vás.

Bláznivá masožravčík:

Pokračovali jsme po stezce, stoupající podél suchým lesem. Bylo zde velmi málo vody, takže jsem byl přechylen, když na nás Robert zamířil a ukázal na malý trs rosnatek, které rostly v listovém odpadu! Paráda! *Drosera peltata* subsp. *auriculata* (nebo pokud díváte přibližně jinému označení – *Drosera auriculata*).

Někdy rostliny prorůstaly tlejícím listem; květy a také semena, takže byla identifikace opravdu jednoduchá. (Kališníky – listy tohoto poddruhu jsou holé, zatímco kališníky u *Drosera peltata* subsp. *peltata* jsou ochlupené.)

Kolem stezky jsme viděli množství krásných ptáček, včetně mandelky (Coracias garrulous) a tabona (*Alectura lathrogaster*) vysoko ve větvích. Jeden by si mýslil, že tabon (brush turkey) by měl být omezen větším prostorem na křoviny, a ne se vyskytovat ve vrcholcích stromů (kde byste naopak mohli přibližně spatřit dlouhý strom, kdyby tedy takové zvíře existovalo, což ve skutečnosti neexistuje). To za chvíli poněkud vzrušující diskusí o ptáčích elementech v naší malé skupině. Brush turkeys (taboni) – ať už přibližně vajíček – na stromě nebo ne – nejsou rostliny, takže jsem se vyhnul této konverzaci.

Dalším bodem konverzace byl velký pyramidální skleník v Royal Botanical Gardens v Sydney, kterým jsme procházeli večer. Robert nás zísobil informací o tom, že tento skleník vyfocen na obalu skupiny Air Supply "Lost in Love" z roku 1980. Jak to může být Robert viděl? Bylo to alarmující odhalení o muzice, kterou Robert poslouchal.

Rosnatky v lesním humusu:

Mentálně obraz Roberta na tanečním parketu v červených plastických kalhotách, zmátajícím světlým na muziku Air Supply byl znepokojující*, másto toho jsem se raději koncentroval na rostliny.

Toto je bližší pohled na *Drosera peltata* subsp. *auriculata*. Tato rostlina je zcela zmetelná, dobře živena, ale můžete si tak vjímnout, že nějaké účinky vysívají rostliny, aby jim vrátili jejich laskavost k hmyzmu pokolení.

Ty z vás, kteří sledují podobné rodové dokumenty, by mohlo zajímat, že tato oblast je domovem lemáka (bowerbirds), ve skutečnosti jednoho, který má zřetelnou modrou barvu. Jednoho jsme neviděli, ani jsme se nedáli po hřzdech, ale byl to skvělý pocit vidět, že se pohybuje v této oblasti.

*Sorry, Roberte.

Já:

Yep, tak to jsem já. Beth má vyfotila, když jsem fotografoval rosnatku.

Zatímco jsem tropil rozruch s těmito rostlinami, Beth se zabývala ptáky (myslím, že identifikovala nějakého medojeda) a Robert, John a Kirk se jen tak potulovali. Moje fotografování bylo přerušeno jejich voláním. Očividně si na stezce vjíimli hřzďáka. Bylo to opravdu vzrušující! Tito hadi (*Pseudonaja* sp.) jsou extrémně jedovatí hadi, jednoduše schopni zabít lidi, kteří jsou naživu. Okamžitě jsem jim vyrazil naproti.

Bohužel jsem měl pochybnosti. Byli přede mnou pár set metrů, kteří měli a hřzďák stromová had na stezce někde mezi námi. Ovšem já jsem netušil, kde ten had byl, ani jsem si nebyl skutečně jistý, co bych měl vlastně hledat, nežco jiného než hřzďáka v hřzďákovém listovém humusu na červenohnědém podloží. Zpomalil jsem ke spáňánímu, ale opatrněmu kroku a poase jsem skutečně uviděl hada, byl to jen letmý pohled na hřzďáka v upíně vzdalující se do napadaného listu - tak deset metrů od stezky. Ale i tak to byl celkem mrazivý!

Naše stezka pokračovala a končila nádherným výhledem na oceán. Ale žádný dokument masožravé rostliny. Vrátili jsme se k našemu vozu, naobdvali se na cyklistickém odpovídadle zvaném Roadwarrior Café (pokud si správně vzpomínám), potom jsme vyrazili na další másto.

Trpasličí!

Jako protiklad k našim předchozím expedici, která trvala několik hodin a pár kilometrů, naši sledující lokalita byla, obrazně řečeno, klasickým stopem a pouhým podáváním se pod svatou nohu! Tady se vyskytovala, v tanci udusaním pásku, tato nádherná malá Drosera pygmaea! Podvejte se na tu sytou červenou barvu. Pákně, áe?

Váše trpasličí:

Předtím jsem viděl trpasličí rosnatky pouze jednou, na cestě skutečně o několik kilometrů na Kangaroo Island (jižně Austrálie). Tyto rostliny byly pákně ubitě a utraně vedrem a moje pokusy je vyfotografovat, byly všechny bez použitá stavu. Tyhle rostliny naopak byly v daleko lepší kondici a tak jsem využil předležitosti. Vášimněte si, áe pásek má vady márně lososově odstín. Myslím, áe toto vybarvení je předesně a nemá nic společného s našimi pokusy o barevnou korekci sněmků, aby rostliny vypadaly rudě!

Ještě bližší pohled:

Pouze ještě bližší pohled pro ty z vás, kdo se rádi dívají na věci zblízka.

Jen tak mimochodem jedna odbočka o australském jídle. Stereotyp, áe australské jídlo je v podstatě zaměřeno na maso vcelku odpovídá. (Na můj první cestě do Austrálie, před několika lety, má členové Australian Carnivorous Plant Society vzali do restaurace, kde jsem mohl vyzkoušet maso klokana a pátrosa.) Zatímco Beth nejí maso, vyjma bezobratlých a ryb. To je pro ni někdy poněkud složitě životní styl, protože jako dívka vyrostla v Chicagu, má stá bratwurst a párkrát a občas celkem našim kvůli svému hotdogům. Napadla mne taková myšlenka, áe bude zajímavé sledovat, jak rychle degeneruje zpět k masožravému stylu jezení během našich cest. A taky áe ano, ani ne za 48 hodin našich cest už snědla svůj první hotdog! (Myslím, áe to bylo předesně podle filozofie "Co se stalo ve Vegas, ať ve Vegas zůstane.")

Abych nezapomněl, hamburger, který jsem jedl v Road Warrior Café byl vynikající. Věděli jste, že v Austrálii je obvyklé připravovat hamburgery se smaženými vejci a pít plátek čepice v domě? Znáte to stejně, ale funguje to.

Reportáž z cesty: Nová Jižní Wales, Austrálie (2. část)

Page

citations: Personal observations.

Revised: October 2007

©Barry Rice, 2005

T: Radek Kastner